



HARLEQUIN®

*Sjalocline romaan*

Annie Burrows

VIKONT  
JA  
NEITSI

SIID & SKANDAAL  
5. RAAMAT

Annie Burrows  
The Viscount and the Virgin  
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi  
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Annie Burrows  
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02235912  
ISBN 978-9949-25-170-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee) ja  
e-raamatud [www.ebooks.ee](http://www.ebooks.ee)

## Autori märkus

Kirjutamine on enamasti üksildane tegevus. Paljud kirjanikud nimetavad oma töötuba "koopaks". See on koht, kus nad end muust maailmast välja lülitavad ja oma fantaasiad säärastena kirja panevad, et neid lugejaile esitada saaks.

Seetõttu oli läbiva teema ja mitmete samade peategelastega sarja kirjutamisel veel viie autoriga koos töötamine täiesti uus kogemus. Tundub irooniline, et sellist ajaloolist sarja ei oleks saanud meile antud tähtaja jooksul valmis kirjutada ilma moodsa tehnoloogia abita. Eriti palju abi oli meil Yahoo võimaldatud failide jagamisest. Me panime üles kaarte, dokumente ja isegi nende näitlejate fotosid, kellele meie tegelaste välimus tugines. Ja loomulikult pidime olema kursis sellega, kui kaugele keegi on jõudnud ja mida kellega teeb. Sellega saime hakkama meilide abil. Seni oleme vahetanud kaks tuhat viissada meili.

Minu kui kirjaniku jaoks oli selle sarja kirjutamises osalemine imetore kogemus. Kui hakkasime ideid välja mõtlema, imetlesin ma tõsiselt kolleegide loomingulisi oskusi. Seejärel hakkasid süžeed ja tegelased kuju võtma ning mind hämmastasid kaasautorite teadmised kõnealusest ajastust, materjalide rohkus, mida nad mulle kasutamiseks võimaldasid, ning lõpetuseks ka pidev toetus ja hea huumorimeel, mis aitasid meid läbi mitme pingelise hetke.

Loodetavasti meeldib teile seda sarja lugeda sama palju kui mulle seda kirjutada.

Minu “kaassüüdlastele” – Louis Allenile, Julia Justissile,  
Margaret McPheeale, Christine Merrillile ja Gayle Wilsonile.

Teiega oli imetore koos töötada.

Ma ootan väga hetke, kui saan maha istuda ja selle sarja  
otsast lõpuni läbi lugeda.

## *Esimene peatükk*

*Jaauar 1815. London*

Imogen Hebden teadis, et tal pole mõtet süüdistada oma esimese balli säärases katastroofilises lõpus õdesid Veryane.

Ega see suurem asi ball olnudki. Vahetult pärast jõule oli linnas väga vähe inimesi, ent nagu tema tädi märkis, oli see ainult hea. Imogen sai proua Leemingi suareele kogunenud valitud kõrgseltskonnaga tutvuda, ilma et peaks end ilmutama ühelegi tõeliselt tähtsale isikule.

Ometi oli ta olnud tõeliselt meelitatud, kui üks härra ta tantsule palus. Too tegi seda küll üsna puise ilmega, kuna oli ilmselgelt kohustatud selle õhtu müüriõllele tantsima.

Härra Dysart oli terve tantsu aja olnud äärmiselt tulpinud ilmega ja kohe, kui muusika lõppes, kummardanud ning kaardimängutuppa kadunud.

Samal hetkel märkas Imogen, et üks tema seeliku kolmest volangist oli õmblusest lahti tulnud ja rippus lahtiselt seljapoolel. Ta ei süüdistanud selles härra Dysarti. Ta oleks tundnud, kui mees oleks tema seeli-

kuid näppinud. Pealegi oli too härra teda endast üsna kaugel hoidnud. Ei, tõenäoliselt oli see jäänud toolijala taha, kui Imogen püsti kargas, et minna oma esimesel ballil esimesele tantsule.

Ta oli just puhketoa poole pööranud, et volangi kuidagi kinnitada, kui lugupeetud preili Penelope Veryan koos oma noorema õe Charlotte'i ja sõbranna leedi Verity Carlow'ga tema teele astus.

“Loodetavasti meeldis teile härra Dysartiga tantsida,” oli Penelope kudrutanud, naeratades veidi sunnitult. “Aga ma pean hoiatama, et te sellele liigseid lootusi ei paneks. Ta on minu hea sõber ja palus teid tantsima ainult sellepärast, et ta teab, et *meie* oleme teist huvitatud.”

Nüüd oli selge, miks härra Dysart nii käitus. Paljud inimesed püüdsid mõjuvõimsa ja jõuka Veryanide perekonna ees lipitseda. Imogen oli veidi pettunud, et härra Dysart ei olnud teda tantsima võtnud tema enda pärast, aga nüüd vähemalt ei pea ta mehega kohtudes teeskleva, et too meeldib talle. Kummaline, et leedi Callandari juures elatud aasta jooksul kohatud paljudest inimestest ei olnud talle meeldinud peaaegu mitte keegi.

“Ilmselt ootate, et ma teid tänaksin,” pomises Imogen, ehkki polnud sugugi kindel, kas ta Penelope sekumise eest üldse tänulik ongi. Ta arvas, et parem oleks olnud terve õhtu seina ääres istuda kui tantsida mehega, kelle ainus eesmärk oli Penelopele või õigemini tema isale, lord Keddintonile, meele järele olla.

Penelope silmis oli vilksatanud viha, ent ta surus selle peaaegu kohe tavapärase enesevalitsusega maha.

“Kuidas teie õukonnakleit edeneb?” torkas leedi Verity kiiruga vahele.

Imogen pöördus kergendust tundes tema poole. Ehkki tal polnud ülimalt moeka leedi Verityga, kes mõtles vist ainult tualettidele ja pidudele, mitte kõige vähimatki ühist, ei olnud viimane kunagi õel.

“Käisin viimases proovis,” vastas Imogen.

“Kas see ei meeldi teile?” lõi säärase loiu vastuse peale sekka ka Charlotte. “Kuulsin, et leedi Callandar palkas *parima* õmbleja ja kulutas *kohutavaid* koguseid *kõige* kaunimat Brüsseli pitsi!”

Imogen tõmbus tahtmatult turri Charlotte'i vihje peale, et olenemata sellest, kui palju raha tema peale kulutatakse või kui osav õmbleja talle palgatakse, näeb ta ikka välja nagu õnnetusehunnik. Pealegi oli Charlotte'il õigus.

Õhukesed sirge seelikuosa ja väheste volangidega musliinkleidid, mida tädi talle selga ostis, ei võimaldanud midagi enam kui poodides jalutada. Ja Imogeni puhul sedagi mitte. Temal õnnestus varruka õmblus lahti rebida ka oma toast lahkumise ja hommikusöögituppa saabumise vahepeal. Ja tema juuksed...

Need tegid, mis ise tahtsid, hoolimata sellest, kui suurt vaeva talle määratud toatüdruk Pansy nendega nägi. Charlotte'i lokid olid kenasti *üumber* näo, nagu Imogen kadedusega tähele pani, mitte silmade peal. Kui tädi ainult lubaks tal oma juukseid pikas patsis kanda nagu varem! Aga ei. Moekad noored daamid lasksid juuksed eest lühikeseks lõigata. Ja nii pidigi vaene

Pansy maadlema lokitangidega, siduma juustesse paelu ja torkama neisse nõelu.

See tuletas Imogenile meelde, et katkine volang ootas kinnitamist.

“Ma näen oma ballikleidis hirmus välja,” tunnistas Imogen hapult muiates, “vabandage mind nüüd...” Ja hakkas ukse poole astuma.

Teised tulid temaga kaasa. Charlotte torkas käe tema käevangu, mis sundis Imogeni liikuma nende tempos.

“Aga eks proovige vedikuga tagurpidi kõndida!” itsitas Charlotte. Penelope tõi kuuldavale sillerdava naeru ja raputas pead, veendunud, et Imogen küll säärase asjaga hakkama ei saa.

“Oh, ma olen kindel, et te saate hakkama, vaja on vaid aega ja harjutamist,” lisas leedi Verity lahkelt.

Penelope tõi kuuldavale häälotsuse, mis väljendas äärmiselt sügavat kahtlust. Nad kõik teadsid, et Imogen ei suuda ballisaalis kleiti katki rebimata poolt tundigi viibida. Kuidas ta ometi saab hakkama õukonnas esitlemise kadalipuga? Pugemine läbi ukseavade, kangakuhilad puusadel, ja eemaldumine kuningaperest, selg ees, kui mitu meetrit pitsi on valmis teda jalust niitma?

Imogenil õnnestus end veel seni talitseda, kui Penelope võttis jutuks kübarateema.

“Kas te olete harjutanud tõlda astumist?” küsis ta teeseldud murelikkusega. “Oletan, et teil on suled juba ostetud. Või vähemalt...” ta pidas vahet, pani käe Imogeni käsivarrele ja sundis teda peatuma, “... te ju ikka teate, kui pikad need tavaliselt on?”



Ja sel hetkel oligi katastroof aset leidnud. Penelope üleolevast suhtumisest ägestunud Imogen oli pöördunud, vastates: “Muidugi tean!”

Charlotte oli tema käe lahti lasknud ja Imogen oli muidugi mõista kasutanud juhust, et näidata, kui pikad need neetud suled siis on.

“Need on nii pikad!” ütles ta, tehes vaba käega pea kohal kõrge kaare.

Ja käsi oli tabanud midagi kõva. Mehehäääl tõi kuuldavale sõna, millest Imogen poleks pidanud arugi saama. Ta oli hoogsalt pöördunud ja õudusega avastanud, et tema käsi oli kogemata müksanud söögitoast parasjagu välja astunud mehe šampanjaklaasi. Jook oli klaasist välja paiskunud ja seda tilkus nüüd mööda keeruliselt seotud kaelasidet ilusale rohelisest siidist vestile.

“Oh! Andke andeks!” oli Imogen halanud, otsides ridikülist taskurätikut. “Ma rikkusin teie vesti ära!” Sellest oli tõesti kahju. See vest oli peaaegu kunstiteos. Koguni nõöpaugud olid tehtud nii, et nõöbid meenutasid lopsaka lehestiku vahelt väljapiiluvaid säravaid puuvilju.

Imogen tõmbas välja lihtsa musliinist taskurätiku – see oli väga suure imavusega ja väga sobiv suurema vedelikuhulga tupsutamiseks. Kui kaunisse siidkangasse eriti palju vedelikku imbuda ei jõua, õnnestub mehe toapoisil see ehk kuidagimoodi päästa. Näiteks Pansy oskas jagu saada ka kõige õrnemate kangaste kõige jonnakamatel plekkidest!

Aga Imogeni käsi ei jõudnud eesmärgini. Rohelises vestis härrasmees haaras tal randmest ja urises: “Ärge mõelgegi mind puudutada.”

Mehe mürgisest hääletoonist jahmunud neiu tõstis pea ja kohtas mehe vesti ehtivate kalliskividega sarnaselt roheliste silmade pahast pilku. See oli ka samamoodi – Imogen neelatas – kivikõva.

Ainult nende silmade kalkus, ja võib-olla ka lohuke lõual, oli see, mis ei lasknud tal otsekohe mõelda vihasest härrasmehest kui *ilusast*. Ta silmitses korrapäraseid peeneid näojooni, heledaid, üsna ranges moekas lühikeses soengus juukseid, täiuslikult istuvat pudelrohelist sabakuube ja hoolitsetud küüntega kätt, mis hoidis tema rannet valusas haardes. Siis lakkas ta ühe pika vabiseva hingetõmbe järel üldse hingamast. Imogen oli kuulnud inimesi rääkivat, et miski lõi neil hinge kinni, aga temaga juhtus see esimest korda.

Samas polnud ta kunagi nii hingematvalt vaimustava meesterahva läheduses viibinudki.

Ta võttis end suure pingutusega kokku. Polnud mõtet ju seista ja õhata kogu selle meheliku ilu järele. Mees, kes oma välimusega sedavõrd piinlikult vaeva näeb, oli küll viimane inimene, kellele jooki peale ajada! Imogen oli otsustanud oma kohmaka käitumise kuidagi heastada ja väänas jõuetult taskurätikut, nii et sõrmed muutusid tundetuks.

“Ma tahtsin a-ainult...” kogeles ta, aga mees ei lasknud tal lõpetada.

“Ma tean, mida te tahtsite,” põlastas mees.

Kosjasobitajad mammad olid mehe linna saabumise saadik teda ärritanud, toppides oma tütreid talle nina alla. Aga hullemad, palju hullemad olid sääraسته ettevõtlike näitsikute trikid.